

Bülten

İZMİR BAŞEPISKOPOSUĞU

TEMMUZ

2023

SAYI 6

1

40. PAPAZLIK YILDÖNÜMÜ.

Başepiskopos Martin Kmetec, OFMConv

PAPAZLIK HAKKINDA PAYLAŞIM

29 Haziran 1983 tarihinde evimin yakınındaki tapınakta papazlık yetkisini aldım. Burası Bakire Meryem'e atfedilen bir kilise olup bir tepenin üzerinde konumlanmış çok rağbet edilen bir hacılık yeridir. O güne ait aklımda kalan babamın beni oraya bisikletle götürdüğü ve yanımızda bu kiliseye pek çok çiçek taşıdığımızın anısıdır. Şunu söyleyebilirim ki

Allah'ın annesi, adı Maria olan kendi annemin dualarıyla birlikte tüm hayatım boyunca bana eşlik etmiştir.

Bir Kutsal Kitap metni: Papazlık için çağrı

Çocukluğumdaki Gizemle buluşmam çok net bir anlam taşıyordu. Daha ben küçük bir çocukken Rab bana gizemli bir dokunuşta bulunmuştu. Sadece sekiz yaşındayken kilisemizdeki ayinlerde hizmet etmeye başladım. Sabahın çok erken saatlerinde her gün

ayın kutlanmaktaydı ve oraya gidebilmek için üç kilometre yol yürümek gerekiyordu, kışın çoğu zaman bolca kar yağardı, soğuk olurdu ama bunu yapabilmek benim için her zaman büyük bir sevinç kaynağıydı. Oradaki cemaate hizmet eden Fransisken kardeşler iyi papazlardı, onların örnek yaşamı benim dikkatimi çekti. Onlardan bir tanesi yıllarca hapiste acı çekti. Daha sonra, Rab farklı kişiler aracılığıyla bana rehberlik etmeye devam etti. Benim papazlık hakkında düşünmemi sağlayan Kutsal Kitap metni şudur: “Egemen RAB’bin Ruhu üzerimdedir, çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti. Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, Zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını bildirmem için” (Yeşaya 61:1). Bunun anlamı her zaman ümit ve merhamet taşıyıcısı olmak demektir.

Ailenin yetiştirilmesi ve papazlıkta onların destekleyici rolü

Ailem mütevazı bir yapıya sahipti. Ülkemde komünist sosyalist rejim dönemi idi. Hayat kolay değildi. Bizim ailemizde altı çocuk doğdu, erkek kardeşim

Yusuf altı aylıkken öldü ve sanırım onu kaybetmenin yarattığı travma tüm hayatımı etkiledi. Ama ben onu kıtlık zamanında İsrail’den gelip kendilerine tahıl vermesini isteyen ailesini kabul eden Mısır’da köle olarak satılan Yusuf olarak gördüm, o da bizi aynen böyle kucaklamayı bekliyor. Anne ve babam toprak insanlarıydı. Bu bizim hayat mücadelemizdi ve ebediyen bende toprağın bereketiyle bütünleşme anlamına geliyordu. Ailem basit insanlardı ancak imanda ve ümitte güçlüydüler; onların hiçbir zaman ümitlerini yitirdiklerine şahit olmadım. Bense onların dindarlık ve imanlarını özümseyordum; bu şekilde Allah’ın hayatlarımızdaki varlığı tam bir gerçeklikti.

İlahiyat ve Papazlık Eğitimi.

İlahiyat okumak üzere liseye başladım; devlet okuluna gidiyorduk ve ideolojik sistem yüzünden üzerimizde büyük bir baskı vardı; bazı hocalar ilahiyat yolundan ayrılmamızı bile istediler. Hazırlık yılı dua ve yaşam biçimini öğrenme ve aynı şekilde teoloji çalışmaları açısından çok verimli geçti. Tahammül etmeyi ve ilahi gerçeklere karşı duayla yaklaşımı öğrendik. İnsan düşüncesinin başarılarını sınırsızca araştırma olanağına sahiptim ama en sonunda Allah'ın sevgisiyle ilgili herşeyin temelini oturttuğum Fransisken sadeleşti hepsine üstün geldi. Kutsal Ruh'un rehberliğinin arayışındayken Mesih'in sonsuz merhametine güvenmeyi öğrendim. Yıllar sonra en önemli olan şey elde edilen ilahi çağrının farkındalığı ve samimi şekilde yapılan hayat seçimi ve yaşantısı oldu.

Bir Papazın Hayatı.

Papazlığa çağrı Rabbin sevgisinin bir işareti olmalı, her papaz kutsal sakramentleri yerine getirir, Rabbin merhameti ve sevinci için bir araç olur ki bunun da anlamı Rabbin halkının yaşamına kurtuluşu getirmek demektir. Papazlığın örnek oluşunun en büyük işareti İsa Mesih'in kendisinin havarilerinin ayaklarını yıkamasında görülür, bu davranış zorlu çalışmayı ve fedakarlığı kabullenip karşılık beklemezsizin hizmet etmek anlamı taşır. Cemaatteki insanlar papazlarından kendileriyle iyi ilişkiler kurmasını, onlardan dua adamı olmalarını bekler ve onların Rabbin halkını nasıl yönlendireceklerini bilen İncil mesajını ciddi biçimde duyuran kişiler olarak görmek isterler. Hiç şüphesiz kimse mükemmel değildir ama samimi bir kalple en iyisini arama çabasında olmalıyız.

Yolculuk , başarılar ve zorluklar. Günümüzde Papazlık Anlayışı.

Altı yıl boyunca Slovenya'da ruhbanlık okulundan sonra da Lübnan-Beyrut'da onbir yıldan az bir süre boyunca öğretmenlik görevinde bulundum. 2001 yılında Türkiye'ye geldim ve İzmir, İskenderun ve İstanbul'da hizmetim oldu. Papaz olarak hayatın zorluklarıyla karşılaştığımda dayanmamı sağlayan Mesih ile olan yakınlaşmam ve özellikle de Efkaristiya oldu. Hiç durmaksızın psikolojik ve ruhsal durumuma dikkat etmek, iyi ilişkiler kurmaya özen göstermek ve sürekli kendi farkındalığımı canlı tutmak yaptıklarım arasındadır.

Dünyayı ve hayatı Fransisken gözüyle görme hazinesine sahip olduğum için mutluyum. Bu ruhani bir kaygı ve devam etmek için devamlı bir arzuydu. Kendi hayatımı papazlığım ile beraber tamamlanmamış bir ilahi yolculuk, asla tam manasıyla yeterli olamamış bir hizmet, asla bitirilmemiş ve insanlık boyutunda değerlendirildiğinde asla

mükemmel olamamış diye değerlendiriyorum. İsa: “Yol benim” der. Yol yeterlidir, çünkü o bizi haçın gerçeğine taşır. Başka hiçbir şey bunu yapamaz. Çok defalar, hayatımda derinden ev özlemi çektim, ve şunu çok iyi biliyorum ki sadece tek bir eve dönüş yolu var. Hayatımın sonunda. Sadece Allah’ın lütfuyla ben onun bir papazıyım. Bu nedenle her zaman ona şükredeceğim ve bu yolda bana ne şekilde olursa olsun yardım eden insanlara minnettar olacağım.

Peder Ludger Paskert

RAB’DE SONSUZ SEVGİ VARDIR

Benim ülkemde yeni bir papazın ya da papazlık yetkisi aldığı gün Kutsal Kitaptan bir metin seçmesi adeti ve bunu yeni yüklendiği ilahi yaşamında bir slogan olarak sürdürmesi geleneği vardır. Sanırım bu sizlerin ülkelerinde de daha farklı olmayacaktır.

Benim seçimim ise Mezmur 130 oldu. Şöyle der: “Sabahı gözleyenlerden daha çok, canım Rab’bi gözlüyor. Ey İsrail, RAB’be umut bağla! Çünkü RAB’de sevgi, tam kurtuluş vardır.” Neden bu sözlerdi –hala da öyle— benim için önemli olan? Çünkü

eminim ki bu sözler biz insanların dünyanın karanlığında yolumuzu bulabilmemiz, kaybolduğumuz derinliklerden çıkabilmemiz için tek bir yolun var olduğunu söylüyor ve bu yol da Rabbe ümidimizi bağlamaktır. Sadece onda dünyamızın karanlığında bir ışık buluruz. Onda kurtuluşumuzu buluruz çünkü O dünyayı çok sevdiği için Peder’in gönderdiği İsa Mesih’de gösterilen ve aktif hale gelen koşulsuz mutlak sevgidir.

Efkaristiya Rabbin Sonsuz Sevgisinin Yaşanmasıdır

Benim için bu mezmurun Efkaristiya ile de bir bağlantısı vardır, çünkü Efkaristiya kutsal gizeminde imanlılar için Rab’de sonsuz sevgi var sözü gerçekleşir.

Günümüzün bir filozofunun

tapınmak için toplanmış olan Hıristiyan topluluğunu tanımlaması çok çarpıcıdır, ve burada özellikle kutsal Efkariya'nın kutlanmasıyla onlar zamanımızın bu çağında haçın üzerindeki beden haline gelirler. Hıristiyan topluluğunun kurban sunumu olan Efkariya Allah olmadan da varlığın olacağını, hiçbir erdemi tanımayan ya da ilahi adaleti hiçe sayan radikal içkinlik doktrininin bedenine sapan bir çividir. Çünkü iman edenler Efkariya'da dünyayı, hayatı, ölümü ve dirilişle kurtaran Rabbin sözünün İsa Mesih'te gerçekten varlığını bilirler.

Basit insanlardan öğrenmek, onlar Rab tarafından hayatımıza gönderilmiştir

Genç papazlar olarak aldığımız eğitim sırasında çok iyi yetiştiğimizi ve çok fazla şeyler öğrendiğimizi sandık. Büyük bir hevesle kilise içinde çalışmaya başladık. Ama sadece eğitim sırasında çok iyi öğretmenlerim olmakla kalmadı cemaat içinde görevimi yerine getirirken de iyi öğretmenlerim oldu. Sizlere bu konu hakkında iki karşılaşmadan kısaca bahsetmek istiyorum:

Her ay Kutsal Kalp Cumasında, hastaları kendi evlerinde ziyaret edip onlara Kutsal Komünyonu götürdüm. Bir ay içinde ziyaret ettiklerimin sayısı kırkdan fazlaydı.

Bunlardan birisi yaşlı bir hanımdı. Savaş sırasında kocasını kaybetmişti ve genç bir dul olarak çok zor koşullar altında doğru Hıristiyanlar olsunlar diye pekçok çocuk yetiştirmişti. Ev kutlaması için komünyon vermek üzere mutfığa girdiğimde imanlı yaşlı bir hanım olarak diz çöktü. Daha sonra bana bir kez şöyle dedi: Evet, bu doğru, çok büyük ihtiyaçları olan ve zorluklarla yaşamak zorunda olan pek çok insan var. Ancak biz yine de onlar için birşeyler yapabiliriz: onlar için dua edebilir ve birbirimize destek olabiliriz.

Bu sıradan hanım Hıristiyan imanımızın özü olanı açıkça ifade etti, büyük bir bilgeliği dudaklarından döküldü: Allah'ı ve komşunu kendin kadar sev! Bu kadınla o gün mutfakta yapmış olduğum bu konuşmayı hiç unutmuyacağım.

Örnek vermek istediğim ikinci karşılaşmam akıllı bir öğretmenle oldu: bu kez de çok yaşlı bir kadın bana bir atasözü söyledi: "Kendine yardım et, sonra Rab sana yardım edecektir." Ne kadar da haklıydı! Kendisi yapabilecekken gerekeni yapmayan bir kişiye Rab nasıl yardım etsin? Ama kadın bu söze bir açıklama da kendisi ekledi, ben de sizinle şimdi bunu paylaşmak istiyorum. Bu sıradan kadın Rabbe büyük bir güveni olduğunu gösterdi. Şöyle dedi: "Ve sen artık kendine yardım edemiyorsan, o zaman Rab sana yardım edecektir." Rabbe ve onun için herşeyin mümkün olduğuna dair ne büyük güven! Onun sınırsız koşulsuz büyük sevgisine güven!

Evet, cemaat hizmetimde bana açık ve net bir şekilde nöbetçilerin sabah beklediklerinden daha çok Rabbin beklenmesi gerektiğini, bana ona ümit ederek imanın bilgeliğini öğreten pek çok öğretmenle karşılaştım. Çünkü Rab’de mutlak sevgi vardır.

Peder Pascal Robert, OFM

HAYATIM VE PAPAZ OLARAK MİSYONUM

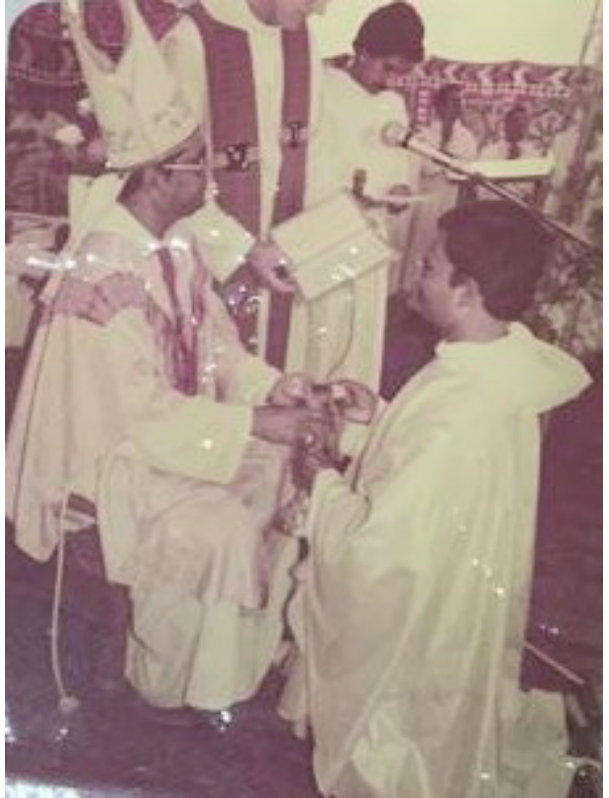
Aile....

Pakistan’dan geldiğimi öğrendiklerinde insanlar genellikle bana, aileniz Katolik mi? diye soruyorlar. Bu nedenle ben de bu soru üzerinden düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Babam ve annem sadık katolik ailelere mensuptur. Dede ve ninelerim Pakistan’da “Hıristiyan köy” denilen yerde yaşadılar, yaklaşık 200 yıl önce kapuzen ve domeniken misyonerliği başlattılar. Büyük bir kilise, okul ve cemaat evi olan köyler vardı. İnsanların kendilerine ait olan büyük evleri ve tarım arazileri vardır. Bu köylerden olan insanlar genellikle iyi eğitim görmüş ve maddi gücü olan hali vakti yerinde insanlardır. Eğitimlerini tamamlayan gençler yüksek eğitim almak ve daha iyi iş sahibi olabilmek için büyük şehirlere geçirdi. Evlendiğinde babam köyümüzden 1700 kilometre uzaklıkta bir şehirde yaşıyordu. Babam her gün ayine giderdi ve ben altı yaşındayken beni de yanında götürmeye başladı. Sabahın erken saatlerinde

beni uyandırdığında bu hoşuma gitmezdi ama o bu işi nasıl tatlılıkla yapacağını çok iyi biliyordu, benim için o şefkatli davete karşı direnmek çok zordu. Hayatının en önemli amacı çocuklarının eğitimiydi ve biz çok iyi biliyorduk ki bu konuda asla taviz vermezdi. Sonuç olarak babam sekiz çocuğunun da en iyi okullara gitmelerini sağladı ve beklentileri en iyisinden başka birşey değildi, hiçbir mazaret kabul edilmezdi!

Bu nedenle çoğu zaman evdeki konuşmalarımızın konusu bizim akademik gelişimimiz ve hedeflememiz gereken muhtemel çeşitli meslek seçimleri hakkında konuşmaktı. Bu konuşmaların arasında hiç papaz ya da rahibe olmak yoktu. Bununla birlikte annem uyumadan önce çocuklarıyla kutsal tespihi söyleme konusunda çok sertti ve sonrasında biz çocukların çok hoşuna giden azizlerden birinin hayatı hakkında her gün bir bölüm okurdu.

Tıp eğitimi aldığım yıllarda yeni bir papaz geçici olarak bir aylığına geçici olarak kilisemize geldi. Gençlere oldukça yakın davranıyordu ve Kilisenin yapılandırılması ve güçlendirilmesi için papazlara ihtiyaç olduğunu söyleyip duruyordu. Bana da hiç papaz olmayı düşünüp düşünmediğimi sordu, ben de hayır dedim. Bana bunu bir kez düşün dedi ve konuşmamız bu şekilde sona erdi. Daha sonra anne babam bu papazın onları ziyaret edip benim papaz olmam hakkında benim ve onların görüşünü sorduğunu söylediler. Onlar ise ben papaz olmak istediğim takdirde buna itirazları olmadığını söylemişler.

İlahiyat eğitimi...

İlahiyat eğitiminin hazırlık ve adaylık dönemi olan dört yıl süresince bunun hayat seçimim olup olmayacağına karar vereceğim bir süreç olduğunu istemediğim takdirde eve geri döneceğim konusunda beni ikna etmesi üzerine eğitime başladım.

Bana ayrıca papaz olarak kutsandıktan sonra tıp eğitimine geri dönebileceğimi de söyledi. Bu şekilde eğitim başladı, ama kısa bir süre sonra ben beş dakikada duamı bitirmeme karşın diğer arkadaşlarımdan diz çökerek gözleri kapalı uzun süre dua ettiklerini gördüğümde şaşkına döndüm ve kendimi oraya ait hissetmedim. Bir gün görevli olan papazın yanına gidip eve dönmek istediğimi çünkü papaz olmak için yeterince kutsal olmadığımı söyledim. Bana bunun nedenini sorduğunda kişisel dualarımdan beş dakikada bittiğini oysa diğer arkadaşlarımdan gözleri kapalı diz çökerek uzun süre dua edebildiklerini söyledim. Bana gülümseyerek Allah'ın bizim ne kadar uzun süre dua ettiğimiz, ne kadar uzun cümleler kurduğumuza değil yüreğimize baktığını, onu ne kadar sevdiğimizle, hayatımızda ona ne kadar yer verdiğimizle ve bizim hayatımızda kendisinin ne kadar önemli olduğuna, hayattaki seçimlerimiz ve kararlarımızda ne kadar önemli olduğuna dikkat ettiğini söyledi. Bu benim papazlık hayatımda aydınlatici yol felsefem olarak benimsediğim ilk dersim oldu,

Rab ile olan birlikteliğim başka insanların beni takdir edip etmediğine ya da her hangi bir ünvan ve etikete, resmiyete ya da törene bağlı değildir. İkiyüzlülük, samimiyetsizlik, hırs ve ihtiras bizim kişiliğimizi bozar, Rab ve diğer insanlarla olan ilişkilerimize zarar verir.

İlahiyat eğitiminin ikinci aşaması çok ilginçti. İkinci yıl Eğitim Dekanı Birleşmiş Milletler tarafından organize edilen eser yazma etkinliğinde yer almamı istedi. Ben “Şehirdeki Yoksulların Sosyal Sorunları” hakkında yazıp birincilik ödülünü aldım. Jürinin yorumları şöyleydi, “*Makale çözümleyici, bilgilendirici ve düşünce yaratıcı. Yazar yoksul insanların çileli yaşamına karşı büyük duyarlılığa sahip ve onların yaşamlarına esenlik ve huzur getirme arzusu taşıyor.*”

Bu benim düşüncelerimi şekillendiren ve papaz olarak hayatımı düzenleyen ikinci ışık pırılıstı oldu. Bir gün Birleşmiş Milletler bölge sorumlusu beni aradı ve bana iş teklifinde bulundu. Bu teklifi papaz olmak istediğim için geri çevirmem onu çok şaşırttı. **Bu da benim İsa'yı takip etmenin anlamının kişisel arzulara, dünyanın aldatici ve kazanç getirecek tekliflerine “Hayır” demek, gerçek başarının ve mutluluğun başka insanlara hizmet etmekle ve onlar için fedakarlık etmekle onlara ümit ve yaşam olmak demek olduğunu fark ettim.** Bulduğum ilahiyat fakültesindeki Akademik Dekan benim yakın dostum ve rehberim oldu, beni yönlendirdi ve yerel kültürü ve gelenekleri içeriğinde insanlara ilham kaynağı olabilecek gizemli mesajlar taşıyan halk hikayelerini öğrenmeye ve bunları Kutsal Kitap ve Teolojik açıdan değerlendirmeme yardımcı oldu. Bu anlayış papazlık hayatımın özü haline dönüştü, insanların yüreklerinde YOL, GERÇEK ve YAŞAM olarak görecekları Mesih İsa'nın beden almasını sağlıyorum. Rab ve Kurtarıcı olan Mesih, koruyan, esirgeyen, mutluluğuna ve insan olarak değerli olduğuna bakan İyi Çoban! Bu süre boyunca

1. *Kültürümüzde Ölümün Antropolojik ve Fenemolojik Etkisi.*
2. *Eski Ahit'deki Yusuf'un olayı ile beraber ele alınan Heer Ranja Karşılaştırması (Bir sufi tarafından yazılan aşk hikayesi).*
3. *Puran Bhagat ve Hıristiyanlıkta bağışlama erdemi.*
4. *İnsanların sıklıkla söyledikleri Mezmurlar ve onların tecrübe ettikleri ruhani güç.*
5. *Efkaristiya ve Yaşam,*
6. *Hayatımızdaki Haç Yolu Durakları.*

Tüm bu yazılanlar papazlık yaşamıma temel ve sürekli bir destek oldular. Bu yazıların halen devam eden bir referans kaynağı ve insanların sosyo-kültürel yaşamında ilahiyat öğretiminde, teolojik anlayış sağlamak amacıyla referans olduklarını görmek beni mutlu ediyor.

Manevi hayatı derinleştirme ve insanları güçlü sosyal baskıcı yapılardan kurtarmak adına pekçok pastoral planlarımı gerçekleştirebilme planlarım için uzak bir köyde bulunan bir kilise cemaatinde zorlu ve maceracı bir yaşam hayal ediyordum. Ancak bu hayallerim papaz olmamdan kısa bir süre önce Filipinler'de Formatörlük Kursuna gitmem, sonrasında da Formasyon Başkanı olmam istendiğinde darmadağın oldu. Formasyon Kursunun geri kalan papazlık hayatımda bana çok faydalı olacağını anlayamadım. Bu eğitimin ilk bölümü insan gelişimi, kendini tanıma hakkındaydı; bir Kanada Enstitüsü "Ben Kimim" konulu bir dizi program yürüttü ve Tibet'den bir uzman hanım "Enerji Özü" hakkında bir kurs verdi.

Bu benim hayatıma daha derin bir huzur sağladı ve başkalarını daha iyi anlamama yardım etti ve yaşamdaki dostlukların ve insanların değerini daha çok takdir etmemi sağladı.

İlk Tayin ...

Formasyon Başkanı olarak ilk atanmam pekçok deneyimle dopdoluydu. Öğrencilerim yabancı ve son sınıf öğrencileri olduğu gibi bazı öğrenciler de benden büyüktü. Ancak bu öğrenci yetiştirme kursu bana güven verdi ve bir takım olarak çalışmama yardımcı oldu. Pakistan'dayken formasyon hakkında çok net görüşlerim vardı ve neyse ki bana eşlik edenler çok destekleyici oldular. Pakistan'da İncil'i duyuran bir topluluk olmak için Hıristiyan topluluğunun getto zihniyetinden kurtulması ve sosyal olarak ayrışmaktan ve korkularından arınması gerekirdi. Bu da sadece dünyanın orta yerinde İncil değerlerine şahitlik etme cesaretini gösterip buna inanmakla mümkün olabilirdi. Bu yüzden benim eğitim programım yeryüzünün tuzu, ışığı ve toplumun

mayası olacak gelecekteki papazları ve dine adanacakları hazırlamak olmalıydı. Eğitim hedefim olarak öngördüğüm ikinci hedefim insanlara ve onların eğilimlerine yakın olarak yaşayabilecek papazlar olmalıydı. İsa'nın örnek alındığı yoksul insanlara karşı duyarlı ve sevecen papazlar edinmeliydik. İsa havarilerinden insanlardan üstün onlara hükmeden havariler değil onlara hizmet eden havariler olmalarını istedi.

Bu nedenle çeşitli tanınmış gazetecileri, hukukçuları, profesörleri, yazar ve şairleri ziyaret etmeye başladım ve kısa bir süre sonra da destekleyici bir gruba dönüşüverdik. Onlar da bizim eğitim yuvamızı ziyaret etmeye, deneyimlerini bizlerle paylaşmaya ve öğrencilerimizle uzmanlık bilgilerini paylaşmaya başladılar. Kutsal Kitap, Hıristiyan geleneği ve dinbilimi hakkında sıkça soruları oluyordu. **Kötülükten ve baskıcı güçlerden kurtarılmış, yaşamın kutsallığının benimsendiği ve korunduğu Rabbin benzeyişindeki kurtarılmış insanların var olduğu insana yararlı bir dünya yaratmak için çalışmanın bizim ortak hedefimiz olduğunu fark ettik.** Yavaş yavaş diğer tüm formasyon evleri bizim eğitim programımıza katılmaya başladılar ve biz de aynı zamanda hem adanmışlar hem de papaz adayları için yetiştirme programı ile papazlar için de sürekli devam etmekte olan bir eğitim programı başlattık. İkinci kısım için öğrencilere karşılıklı iletişim programları düzenledik. **Bu programda arkadaşlarımız çeşitli gecekondulara gidip karşılıklı olarak çamur tuğla işinde çalıştı ve bu insanların hayatlarını paylaşarak onlarla birlikte dua ettiler. Bu karşılıklı hareket sürecinde İsa'nın havarileri olarak geliştik.**

Akademik Dünya...

Öğrencilere altı yıl boyunca idarecilik ettikten sonra, Belçika'da Leuven'e yüksek eğitim için gitmem istendi. Altı yıl Belçika'da kaldım, Teoloji ve Dinlerin Fenomenolojisi dallarında uzmanlık ile Sistemik Teoloji dalında doktora eğitimleri aldım. **Bu papaz olarak benim hayatımda çok farklı bir aşamaydı. Mütevazı bir deneyim, daha öncesinde öğrenciler için yönetici, rehber, lider ve diğerlerini cesaretlendiren bir kişiyken konferans vermeyi bırakıp şimdi alıcı durumunda olan ben bütün gün sert sandalyeler üzerinde oturup mütevazı biçimde profesörlerin ofislerinde bekliyor, verilen görevlerin stresi ve sınavlarda yüksek notlar alma beklentisi altında eziliyordum.** Artık benim için araba, ağır motosiklet ve etkili yaşam biçimimden, geçmişte kalan rahat hayatımdan yoksundum. Yine de, çok kolay biçimde yeni duruma uyum sağladım ve hepsinin iyi bir anlamı olabileceğini düşünerek kabullenip çalışmalarına odaklandım ve bunu çok da severek yaptım.

Aralarında kalmam gereken topluluk Fransisken kıyafetlerini giymeyip Kutsal Ayin sırasında beyaz tuniklerini giyiyorlardı. Belçika'da insanlar papazlara ismiyle hitap ediyor ve bana Peder Pascal demiyorlardı.

Ben bu tür bir duruma alışkın değildim ama sonrasında şunu anladım: *Allah beni papazlığın daha derin bir gerçekliğine doğru yönlendiriyordu, büyümeli ve papaz giysimin ve papazlık ünvanının bana yıllarca o ana dek kazandırdığı statüden ve güvenlikten sıyrılmalıydim. Papazlığın dışa yansımından kurtulup bunun arkasına saklanmaktan vaz geçip papazlığın en derin ve en özündeki kimliğe güvenmeyi öğrenmeliydim. Tamamen laik bir dünyada öğrenci olarak bu kadar meşgul bir hayatım varken fark ettim, derinden düşündüm ve Rabbimle sahip olduğum eşsiz zamana hiçbir şeyin müdehale etmesine izin vermeyecektim. İsa'nın varlığını ve rehberliğini şimdi daha kişisel olarak hissediyordum. Hiç kimseye gösteriş yapmak veya birşeyler kanıtlamak zorunda değildim. Kendimi İsa'ya çok yakın hissettim, bilmek ve deneyim papaz olarak imanımı ve bağlılığımı derinleştirdi.*

Öğrenmenin üçüncü önemli tarafı uluslararası bir toplulukla karşılaşmam olmamdır. Pazar günleri Efkaristiya Ayini için manastırımıza gelen çeşitli ülkelerden büyük bir grup arkadaş buldum. Çeşitli özel günleri kutladığımız partiler düzenledik. Birbirimize destek olduk ve kardeşlik bağlarımızı kurduk. Tatiller sırasında Hollanda'ya gittim, Pakistan'da misyoner olan papazlarla karşılaşmam her zaman çok güzeldi. Papaz olunca tüm insanlar senin insanlarındır. Kendimi rahat hissettim ve insanları anlayıp güvenmenin tadına

vardım. Papazlar her birimize karşı çok misafirperver ve yakın davrandılar.

Papaz olarak hayatımın dördüncü önemli noktası akademik dünyaydı. Ben şanslıydım, öncelikle Pakistan’da prestijli okullarda beni okutabilen aileme şükrederim ve daha sonra ilahiyat okulunda bana rehber olan çok iyi öğretmenlerim oldu. Daha sonra ise Pakistanlı sayısız iyi eğitilmiş kişilerle çok zaman geçirdim, onlar benim dostum ve yol arkadaşları oldular. Ancak bu kez okyanusla karşı karşıya gelmişim. Yeniden büyük profesörler, olanak sağlayan sıcak bir arkadaşlık ortamına kavuştuğum için şanslıydım. Kendi düşüncelerimi gözden geçirip inandıklarımı ve görüşlerimi şekillendirip savunabiliyordum. Bilgi dünyasının hayatlarımızda büyük etkisi vardır, her ne konu üzerinde çalışırsak bu bizim tabiatımızı etkiler, davranışlarımızı şekillendirir ve yaşam boyunca seçimlerimize etki eder, bizi mutlu kılar, üzer ve bazen de kızdırır. Uluslararası jüri önünde Tezimin doktorasının savunmasını yapmam bir ayrıcalıktı. Avrupa’da öğretim yapabilme olanağına sahiptim ama mutlu bir şekilde bunu geri çevirip Pakistan’a geri döndüm. Pakistan’daki kiliseye beni Leuven’de eğitim almam için gönderdiklerinden dolayı yaptığım hizmetleri ve sadakati borçluydum.

Ben buradayım Rabbim...

Pakistan’a gittikten bir gün sonra İlahiyat Başpapazı’nın Konferansına katılmam için sekterinden davet aldım. Ulusal Katolik İlahiyat Enstitüsünü kurmak için yapılacak son Episkoposlar Konferansı ve Yüksek İlahiyat Koferansına katılacaktım. Pakistan’da Kilise tarihinde bir dönüm noktasıydı ve Tanrı’nın beni Kilisenin güçlendirilmesinde rolümü almaya çağırdığını hissettim. Episkoposlar, İlahiyat Fakültesi rektörü, dekanı ve iki başpapaz eski arkadaşlarımdı ve benim için altı yıl sonra onlarla karşılaşmam büyük bir sevinçti ve toplantı güzel geçti, NCIT’nin (Ulusal Katolik İlahiyat Enstitüsü) başarısı için hep birlikte çalışma ortamı oluşturma kararı almak çok kolay olmuştu. Toplamda 18 yıl boyunca NCIT için 3 yıl başkan ve 15 yıl dekan olarak hizmet ettim. NCIT’in yolculuğunun bir parçası olmama ve Pakistan’ın ve dünyanın bağlamsal gerçeklerinde vizyona uygun şekilde din adamlarının, adanmışların ve laiklerin gerektiği şekilde ilahi formasyonlarının gelişimine şahit olduğum için Allah’a şükrederim. NCIT deki görev sürem boyunca, sarsılmaz inançları ve bağlılıkları, yerel kiliseye olan sevgileri ve sadakatleri, yoksullara ve ezilenlere yönelik içten ilgileriyle hayatıma dokunan harika insanlarla çalışma olanağı buldum. İncil yansımalarının, teolojik içgörülerinin, ruhani ilhamlarının ve pastoral formasyonlarının itici gücü, yaşamları ve hizmetleri, vaazları ve özverili hizmetleri aracılığıyla Mesih’in güçlendirici sözlerini yansıtacak olan geleceğin papazlarını hazırlamaktı. Takım olarak NCIT’in ilk ilk yıllarında deneyimlerimizi ve iyi bildiğimiz konuları paylaşarak çalışmalarımızı büyük bir güçle yönlendirdik.

Düzenli bir şekilde biraraya gelip PPM (yerel Kilisenin kurulup geliştirilmesine hizmet etmek), Avustralya YARRA Üniversitesiyle Anlayış Sözleşmesi Metni üzerinde çalıştık, programı gözden geçirdik, konuların taslağını hazırladık, Katekist Kursu ve İlahiyat Eğitimi Sertifikası programlarını (Laik insanlar için ilk kez hazırlanan sertifika programıdır) başlattık, akşamları teoloji çalışmaları için konular belirlendi (güncel

sosyal ve ilahi konular hakkında müzakere ve tartışma) konferans verenler için dinlendirici kurslar (kurs planlama ve öğretim becerileri) vb. Dahası, NCIT yıllar geçtikçe açık yüreklilikle öğrenmeye ve Allah'ın çağrısına tüm yürekleriyle karşılık vermeye hevesli gelecek vaad eden ülkenin her yerinden gelen öğrencilere sahip olduğu için çok şanslıydı, bu nedenle Rab Pakistan Kilisesini sağlam bir temel üzerine oturtmaktaydı. Profesörleri cesaretlendirip araştırmaya yönelik çalışmalarına devam etmelerini ve ilahiyat

hakkında dergi hazırlamalarını istediğim için ben de bu dönemde dört kitap yazdım, daha öncesinde de Leuven'e gitmeden iki kitap yazmıştım (birincisi Aziz Fransuva Çöldeki Un ve Kapımızın Eşiğindeki Güneş). Din ve Toplum; Barış için Diyalog; Yol, Gerçek ve Yaşam; Yaşam; Çömlekçi ve Kil. İlk ikisi için önsöz Üniversite rektörü tarafından yazıldı ve son ikisininkini Karaçi Başepiskoposu yazdı.

Hayatımın bu dönemi idarecilik, yönetim ve akademik dünyayla sınırlı değildi. Bu yıllar boyunca Pakistan'daki ilk İnsan Hakları Kurumu olan İdara amn o Insaf (Ekumenik Adalet ve Barış Merkezi) Başepiskoposluğunda genel başkan olarak yardım ettim. Düzenli bir şekilde televizyonda dogmatik diyaloglara katıldım, Başepiskoposun

Kadın Hakları koordinatörlüğü yaptım, Başepiskoposluk Pastoral Konsil'i ve Kutsal Aile Hastanesi İdare Kurulu üyesiydim, Paskalya Kadınları ve Çocuk Topluluğuna başkanlık ettim (yoksul kadınlara elbecerileri kazandırma programı). Pazar günleri Aziz Yuhanna cemaatine yardımcı oldum. Pazar günü için vaaz hazırlamak beni mutlu ediyordu ve her Pazar üç Efkaristiya ayininde vaaz vermek çok hoşuma gidiyordu, birinci vaaz Fransisken Evinde İngilizce, ikincisi Aziz Yuhanna Kilisesinde Urduca, üçüncüsü ana Kilisede ve ona bağlı diğer kilisede Pencapça. Tatillerde cemaat ve episkoposluk için iki inziva günü tertip ettim. Bununla birlikte benim kalbime daha yakın olan hizmet komitenin bir üyesi olarak bir hafta boyunca Urdu Kutsal Kitabının çevirisinin yeniden kontrol edilip son haline onay veren komite üyesi olmamdı. Önerilen kelimelerin ne şekilde yerleştirileceğini gözden geçiren 14 kişiydik. Hep beraber sabah 8:30 da başlıyor akşam 7:30'a kadar sadece bir saatlik öğle yemeği molası veriyorduk. Tamamen dünyadan soyutlanmıştık, televizyon yok, gazeteler yok, hiç ziyaretçi yoktu. Komisyonun üyeleriyle kendimi kutsanmış hissediyordum, entellektüel olarak zenginleşmiş özveri ve bağlılıklarından ruhen ilham almıştım. Dünyanın tuzu ve dünyanın ışığı olarak İncil'i vaaz edecek olan bir topluluk olabilecek Kiliseyi bir topluluk olarak inşa edebilmek için elimden gelen her şekilde yardım etmek istedim.

Bu süre boyunca, uluslararası komisyonların üyesi olarak Kiliseye uluslararası arenada hizmet etme şansına da sahip oldum, çeşitli seminerlerde konferans vermek veya toplantılara katılmak için davet edildim. Asya'yı, Afrika'yı, Avrupa'yı, Kanada'yı ve Avustralya'yı çok geniş bir şekilde gezme fırsatı buldum, katkıda bulundum ve insanlardan inançları ve deneyimleri hakkında bilgi edindim.

SINIRLARIN ÖTESİNDE...

Çoğu zaman Fransisken Sınıfından uluslararası düzeyde hizmet etmem istendi. NCIT'deki hizmetim sona erdiğinde Uluslararası İstanbul Topluluğunun bir parçası olmam teklif edildi, ben de kabul ettim çünkü İstanbul'da Diyalog Kursunda eğitim verirken orada bulunmuştum ve dünyanın bu kısmında tarihsel Hıristiyan Varlığının oluşundan derinden etkilenmiştim. Yurt dışına misyoner olarak gitme kararım Pakistan'da pek çoklarını şaşırtmış olsa da, ben bunun Rabbin planının bir parçası ve bana yapılan bir çağrı olduğunu hissettim. Ben burada düşünceli, derin ruhani zenginliğe sahip, özveriyle hizmet eden ve insanlara yakınlık gösteren en güzel insanlarla karşılaştım bu da benim imanımın derinleşmesine ve papaz olarak bağlılığımın derinleşmesine kaynak oldu. Her zaman İsa'da daha büyük bir aileye dönüşmemiz ve bu aileye ait olma hissi daima cesaret ve güç kaynağı olduğunu anlamamı sağladı. Türkiye'ye geldiğimde ve çok yoğun bir hayatın dışına çıktığımda sağlığımın çok da iyi olmadığını hissettim. O ana dek onca yıl sağlığımı ihmal

etmişim. Tatillerimde ciddi bir sağlık kontrolünden geçmeye karar verdim. Doktor benim acilen açık kalp ameliyatı olmam gerektiğine karar verdi. Allah'a şükürler olsun ki herşey yolunda gitti. Bir hafta içinde hastaneden taburcu oldum. Yüreğimin derinliklerinde Allah'ın bana kendisine olan bağlılığıma devam edebilmem için yeni bir yaşam verdiğini hissettim. Bu nedenle İzmir'e geldim. Olur da sağlığım kötüye giderse hemen geri dönecektim. Fakat kısa bir süre sonra yeni bir enerji, yenilenmiş tutkuyla hizmet hayatımda Mesih'in varlığını hissederek yoğun bir çalışmaya başladım.

Sonuç olarak iyice düşününce papaz olarak söyleyebilirim ki bir kişi elini Rabbin eline bırakırsa yola koyulur. Bu güven ve sevgi dolu ilişki ve birliktelikle kişi Rab nereye isterse ya da kime isterse oraya doğru gider ki o kişi aracılığıyla Rab neyi gerçekleştirmek isterse o misyonu gerçekleştirir. Rabbin lütfu ve iyilikleri tek başımıza bu misyonu taşıyamayacağımız için her zaman bize yardım eder. Bu benim hayatım için de böyle oldu, her zaman yaşam veren İsa'nın varlığıyla bana insanlara dokunup, hissedip yaşarken iç huzur ve mutluluk kaynağı olması ile birlikte kendimi doğru zamanda doğru yerde bir misyon içinde buldum. Bir papaz insanları toplumdaki kötü güçlere ve davranışlara karşı bir anlayış ve kültür oluşturmaya cesaretlendirmeli, yaşam mutluluğunu haysiyet ile birlikte yeniden canlandırmalı ve iyiliğe olan inancı pekiştirmeli, İsa'nın kutsayıcı ve kurtarıcı gücüne şahitlik etmelerini sağlamalıdır. Dahası, bu sadece doğru zamanda doğru yerde olunması gereken bir yolculuk değil, Allah'ın doğru kişileri doğru zamanda benim hayatıma göndermesi demektir. İnsanlar Allah'ın en değerli armağanlarıdır, onların sevgisi, önemsemesi ve destekleri benim için hep hayatımda bir araç olmuştur aksi takdirde bu yolculuk onlarsız çok zor olurdu. Minnettarım, teşekkürler.

2

KUTSAL ÜÇLÜ BİRLİK PAZARI

4 Haziran, 2023

Kutsal Üçlü Birlik Bayramı bizi içimizde Peder, Oğul ve Kutsal Ruh ile Üçlü Birlik'in varlığında yaşamaya davet eder. Kutsal Üçlü Birlik, Hıristiyanlığın en temel doktrinlerinden biri olup İstanbul ve İznik ekümenik konsillerinde açık şekilde ifade edilmiştir. Yaratıcı olan Peder, Kurtarıcı Oğul ve Kutsayıcı, Rehber olan Kutsal Ruh'tur. Kilisenin tüm resmi duaları Kutsal Efkariyeti ayini, sakramentler Kutsal Üçlü Birliğe hitaben başlar: "Peder, Oğul ve Kutsal Ruh'un adına." Vaftiz edilir, günahlarımızdan arınır, Kutsal Üçlü Birlik adıyla kutsal yağla mesh ediliriz.

Dünyanın her yerinde, kilisenin çanları üç kez çaldığında, Hıristiyanlar Peder Allah (Bahşeden), Oğul Allah (Kurtarıcı) ve Kutsal Ruh'a (Kutsayıcı) dua etmeye davet edilir, Beden alan, çektiği acı ve ölümüyle Kurtarıcı olan Oğul için Kutsal Üçlü Birliğe övgüler sunarlar, Angelus (Meleğin Meryem'i ziyareti, Meryem'in kabulü, Kutsal Ruh'dan hamile kalması ve Sözü'n beden alıp aramızda yaşaması), ya da Paskalya Döneminde, Regina Coeli (Göklerin Kraliçesi) söylenirken de Kutsal Üçlük adına duaya başlanır. Kendimizi Haç İşaretiyle Peder, Oğul ve Kutsal Ruh'un adına kutsarız ve duamızı "Peder'e, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a şan ve övgüler olsun..." diyerek Kutsal Üçlü Birliğe şükrederek bitiririz. Bizim Üçlü Birlik olarak Allah'a imanımız kendisini Baba, Oğul ve

Kutsal Ruh olarak açıklayan Allah tarafından mümkün kılınmıştır. Peder olarak Allah biz de dahil olmak üzere tüm evreni yarattı, Peder'in aracılığıyla Kutsal Ruh'un kudretiyle daha sonra Bakire Meryem'den vücut alıp insan olan ve İsa adı verilen biricik Oğulu dünyaya gönderdi. İsa'da, Allah acılarımızı işiten, bizi esirgeyip gözetken, başımızdaki saç tellerimize kadar bilen, ve bizi o kadar içten sevdiğinden bizden biri olup günahlarımızdan bizleri kurtarmak için acı çeken ve hatta bizim için ölen birisi olur. Ruh olarak Allah bizimle kalır, bizim içimizde kalır.

1. Meleğin Meryeme'e Müjdesi (Lk 1: 26-38), Peder Allah'ın Meryem'e Başmelek Cebrail'i göndererek Meryem'e Kutsal Ruh Allah'ın "üzerine geleceğini" ve "En Yücelerin kudretinin kendisini gölgeleyeceğini" onun bedeninde Oğul'un can bulacağını duyurur: "Bu nedenle, doğacak olan Çocuğa kutsal denecek, Allah'ın Oğlu denecek".

2. İsa'nın vaftizi sırasında (Mt 3:16-17), Kutsal Ruh'un Güvercin şeklinde İsa'nın üzerine indiği görülürken Peder Allah'ın Sesi bulutlar arasından işitilir, "Sen benim Sevgili Oğlumsun, Senden çok hoşnudum" (Lk 4:22).

3. Yuhanna İncil’inde (15 – 18 bölümler) İsa’nın Kutsal Üçlü Birliği detaylı biçimde anlattığı görülür.

4. Dirilen İsa’nın havarilerine verdiği misyonu vaazında, İsa onlara insanları “Peder, Oğul ve Kutsal Ruh adına” vaftiz etmelerini söyler. (Bkz. Mt 28:19; Yhn 10:30).

Kilisenin en eski doktrini olan inancının açık ve kesin ifadesi Kutsal Üçlü Birlik “Havarilerin İman Açıklaması”nda yer alır, bunun aracılığıyla hem katekumenleri yetiştirmek için bir temel hem de ikinci yüzyıldan bu yana Vaftiz İman Açıklaması olarak kullanılmaktadır. Daha sonraları, İznik İman Açıklaması (MS 325) daha detaylı şekilde bu doktrini belirtir.

3

İSA’NIN KUTSAL KALBI BÜYÜK BAYRAMI

İsa’nın Kutsal Kalbi Büyük Bayramında Başepiskopos Martin verdiği vaazında kalbin hem fiziksel bir organ hem de sevgi ve şefkat simgesi olduğunu, insanların anlayışında önemli bir yer tuttuğunu söyledi. “Kalp yaşam veren kanı vücudumuzun her yerine pompalayan depodur ve bu şekilde bizim hayatta kalmamızı sağlar. Ama biyolojik işlevinin ötesinde, kalp duygularımızın tahtı ve var oluşumuzun özü olarak önemli bir anlam taşır. *İsa’nın Kutsal Kalp Büyük Bayramını kutlarken bizler Mesih’in kalbinden akan ilahi sevginin derinlikleri hakkında düşünmeye davet ediliriz. Bu bayram bize Allah’ın her birimiz için olan sonsuz sevgisini hatırlatarak hepimizi Kutsal Kalpten fıskıran ölçülemez merhamet ve şefkat üzerinde düşünmeye davet eder.*

Bu kutlama bizim de kalplarimizi açıp Mesih'in değiştirme gúcüne sahip sevgisini alarak bunun hayatımızın her bir noktasına yayılmasına izin vermemiz için bir çağrıda bulunur. Böylece, biz de öyle engin bir sevgiyle çarpan, iyileştiren, telafi eden ve bizi kendisiyle birlik olma noktasına taşıyan Allah'ın kendi kalbiyle karşılaşmaya çağırırız. Tüm Kutsal Kitap Allah'ın bize olan sevgisinden bahseder. Yuhanna'nın Birinci Mektubu'nda (4:7-16), Allah sevgidir diyen esas gerçeyle karşılaşırız. **“Canlarım, gelin birbirimizi sevelim çünkü sevgi Allah'tandır; seven her insan Allah'tan doğmuştur ve Allah'ı tanır.”** Bu pasaj bize birbirimizle paylaşmaya çağırıldığımız sevginin kaynağının Allah'ın kendisi olduğunu hatırlatır. Benzer şekilde, Matta İncil'inde (11:25-30), İsa řu rahatlatıcı sözlerle konuşur: bitkin olan, yükü ağır olan siz hepiniz bana doğru gelin, ben sizi dinlendiririm. Benim boyunduruğumu üzerinize alın ve benden öğrenin; çünkü ben yüreği nazik ve mütevazı olanım.” Bu sözler İsa'nın hassas ve şefkatli kalbini açığa çıkarır.

Bize özellikle yorgunluktan bitap düştüğümüzde gücümüz tükendiğinde teselli ve rahatlık sağlayacak olan odur. Onun kalbi sığınacağımız, huzurumuz, endişe ve telaşlarımızın son bulacağı yerdir. İsa'nın kalbinde bulduğumuz mükemmel alçakgönüllü ve nazik özellikleri kendi hayatımızda da geliştirmeye davet ediliriz.

10 Haziran 2023’de, papazlar ve imanlılar *Aziz Antuan Kilisesinde* Başepiskopos Martin ile beraber toplanarak papaz ve aynı zamanda Kilisenin doktoru olan Padovalı Aziz Antuan bayramını kutladılar. Peder Ezio Venturini, OFMCap, kilisenin bölge papazı gelenleri selamladı ve Efkaristiya Ayini Başepiskopos Martin tarafından gerçekleştirildi.

Vaazında Başepiskopos: Allah’ın hizmetkarı olan Aziz Antuan Lizbon’daki Agustin Papaz Sınıfına katılmaya karar verdiğinde sahip olduğu güç ve zenginliği terk etti ve bu hayat yolculuğuna çok genç yaşta başladı. Daha sonra zenginliğin ve gücün ötesinde olana yönelmek istedi ve iman şehidi olan Fransisken papazlarını kendine örnek alarak kendisini tamamen Rabbe vermeyi arzuladı, tüm hayatını İncil’e adayıp İsa’ya çok yakın olma özlemi çekiyordu.

Herşeyi terk edip Mesih’i takip etme İncil çağrısı Padovalı Aziz Antuan’ın kuralıdır.

Defalarca, Allah onu kendi planı doğrultusunda yeni birşey için çağırdı ve her defasında Aziz Antuan yepyeni bir heves ve özveriyle donanmış olarak tam

bir adanmayla Rabbe karşılık verdi. Dua ederek senelerce İsa’yı arayışı, Kutsal Yazıları okuması, yoksulluk, bekarlık ve itaatle ona hizmet etmesi Aziz Antuan’ın Kutsal Ruh’un yeteneklerini kullanmasını sağladı. İnsanlar beklenmedik bir anda kendisine söz verilen Aziz Antuan’ın Ruh’un gücüyle onun yaşam veren sözleriyle papazlık töreninde söylediği vaaz karşısında hayrete düştüler. Onun büyük bir dua adamı, Teoloji ve Kutsal Kitap uzmanı olduğunun farkına vardılar. Diğer vaaz veren kardeşlerine yardım etmek maksadıyla vaaz notları hazırladı.

1231 senesi baharında Camposampiero’da inziva için düşünölmüş bir çeşit ağaç eve benzeyen manastıra çekildi. Burada dua edip kendisini ölüme hazırladı. 13 Haziranda çok hastalandı ve son sakrementleri aldıktan sonra can vereceği Padova’ya götürölmelerini istedi.

